

forslaget's Fremme, men at ville stemme imod dets Fremme, gjorde forleden, i Fredags, da jeg første Gang fik Lejlighed til over for Udvalget at fremsætte de Betragtninger, som jeg nu her skal have den Ære at forelægge for Tinget, den Indvending imod mig, at om end jeg kunde tale som en Engel, vilde jeg ikke kunne være i Stand til i nogen Grad at paavirke eller omforandre Stemningen, fordi Tinget er træt af denne Sag, og enhver har taget sit Standpunkt i den. Skønt jeg føler, at der er noget i denne Betragtning fra det ærede Medlems Side, og skønt jeg til den Grad føler mig lidet i Stand til at tale som en Engel, at jeg tværtimod føler den største Trang til at bede om Overbærenhed, under jærlig Henvisning til, at jeg paa Grund af Sygdom er ude af Stand til at tale min Sag saaledes, som jeg ellers vilde kunne gøre, og derfor har Anledning til at holde mig til mine skriftlige Optegnelser i en saadan Grad, som maaste ellers ikke er tilladt i Forretningsordenen — vil jeg til Trods for dette fremsætte disse Betragtninger, som jeg finder Anledning til paa Grund af det Stede, jeg hidtil har indtaget i denne Sag, og som jeg skarpt har forfægtet til forskellige Tider og paa forskellige Steder. Jeg vil altsaa indstille denne min Sag for Tingets Domstol ved en Argumentation, i det Haab, at man endnu vil tage den under Betragtning, fordi jeg har en Slags Fordring paa at blive hørt. Jeg har en Bæjtel paa det høje Tings Taalmodighed, da jeg kun en eneste Gang har haft Lejlighed til at tale i denne Sag. Det var den 15de Marts 1893, altsaa 14 Dage før Rigsdagssamlingen sluttede, og under saa ekstraordinære Omstændigheder, at den høje Formand paa Grund af den fremrykkede Tid, fremrykket i Sessjonen og fremrykket paa Dagen, fandt Anledning til kun at give mig Ordet for en meget kort Replik, skønt den højtærede Formand udtalte sin Erkendelse af, at der var megen Anledning for mig til at tale i denne Sag. Og var der den Gang megen Anledning for mig til at tale i Sagen, saa er der — det vil enhver erkende — nu en meget forøget Anledning, idet jeg efter den Tid har gjort selve Sagen til Genstand for et Studium, som har taget meget lang Tid og krævet mange Kræfter, og har frembragt et specielt Forslag,

som jeg i en Henvendelse til Tingene har forelagt Rigsdagen. Jeg mener altsaa, at der for mig er en vis Ret til at tale, men jeg tør ogsaa her i den tolvte Time gøre Regning paa at blive hørt, fordi jeg ved, at der her i Tinget er en vis Trang til en Undersøgelse af Sagen. Det er ikke at smigre Tinget, naar jeg siger, at Landstinget kun ønsker at beslutte i en Sag, naar det har faaet Tid til at overveje den, og naar det ved sin Overvejelse har faaet en Overbevisning. Det er en ganske simpel Sandhed, og en Sandhed, som vi i en udpræget Grad have faaet Bevis paa ved den Behandling, der i Gaar og i Lordags, altsaa i de to sidste Møder, blev Tiendeloven til Del, thi det var aldeles øjensynligt, at Landstinget vred sig ved at skulle vedtage en Lov, som ikke havde været Genstand for dets nøje Overvejelse.

Nu kan man ganske vist sige, at der med Hensyn til denne foreliggende Sag har været Tid til Overvejelse, men med lige saa fuld Ret kan man sige, at Lovforlaget er kommet til os baade i Fjor og i Aar under ganske ekseptionelle Forhold, idet det i Fjor er kommet, saaledes som jeg nævnte før, 14 Dage før Rigsdagssamlingens Afslutning, altsaa i et Øjeblik, hvor Forligsforhandlingerne lagde til den Grad et Pres paa Rigsdagen, at der ikke kunde blive Tid til og heller ikke Mulighed for en god og fri Overvejelse, og idet det i Aar er kommet med et i den Grad udpræget Forligsstemmel paa sin Bænde, at der ikke er et Medlem her i Salen, som ikke paa Forhaand træde at vide, at Sagen var afgjort i Forvejen. En Sag, som man her betragter som afgjort i Forvejen, skænker man ikke og kan man jelsfølgelig ikke skænke en god og fri Overvejelse, ja, om den kan man heller ikke ret komme til Overbevisning. At der i dette Ting er Tvivl om selve Lovforlaget's Realitet, finder jeg mig fuldstændig besjætt til at hævde efter de mange Udtalelser i den Retning, som i de sidste Dage ere komne til mig fra Medlemmerne fra alle Sider af Salen.

Jeg tror ligeledes, at der er Anledning for Landstinget til at skænke mit Vædringsforslag en velvillig Overvejelse et Øjeblik, fordi dette Vædringsforslag jo ikke gaar ud paa at forkaste Lovforlaget, men kun gaar